

Gheorghe Gavrilă Copil,
Dragi fii ai comunei Bezdead, nepoți și strănepoți,

- Și Gheorghe Prăvale s-a dus după spusele Leriei, dar omul la care a ajuns, n-avea pământ la Oglinda Cerului, ci în altă parte. I-a zis că îl donează pe acesta pentru mănăstire. Are izvoare puternice și un platou pentru construcție și o plantație cu meri și pruni. Și Gheorghe Prăvale mai descoperi doi donatori, Mircea, din Negura și Alina, din Pestedeal. Acum existau mai multe locuri. Două le oferise Gheorghe Prăvale, în chiar timpul adunării de la Căminul Cultural. Și Prăvale într-o bună zi, se prezentă la primar și-i spuse că ar fi vrut să fi venit și dumnealui la adunarea de la Căminul Cultural, dar probabil a fost prins cu alte activități.

.....
- Acum am venit la dumneavoastră să vă informez că sunt șapte oferte de donații de teren, pentru mănăstire. N-am venit până cum la dumneavoastră, ca să nu-mi spuneți că de cereri și de sugestii e plină primăria, dar de fapte e nevoie. Ce spuneți, ne sprijiniți?

- Pentru o mănăstire, da. Să-l chemăm și pe viceprimar. Acesta se bucură, cu suflet de copil. Și nu-i mai tăcea gura. Nu unde sunt cele șapte oferte, deoarece la nici una nu se poate ajunge cu mașina. E drept, la Oglinda Cerului, ar fi ceva, dar din Negura de Sus, am auzit, domnule Gheorghe Prăvale, că ați desfăcut Negura în două, până la Oglinda Cerului, nu e drum de acces.

- Dar căruțele care aduc lemne?

- E altceva. Aici în Pestedeal, în marginea de sus a Pestedealului, e un loc fără cusur, iar cu o lamă de buldozer, domnule primar, în câteva ore, am deschis drumul până sus, la mănăstire. Trebuie rasă o ridicătură de pământ. Mă gândesc la o mănăstire deasupra Malului Înalt! Pe la baza lui trece șoseaua asfaltată.

- Bine gândit, domnule vice, îi spuse primarul. Mai sunt câteva probleme de rezolvat. Sus pe platou sunt păduri ale particularilor. Dar dacă nu vor să doneze, le dăm din pădurile primăriei, în altă parte. La nevoie o suprafață mai mare, să nu se înceapă o mănăstire, pe o părere de rău.

- Domnule primar, vă mulțumesc. Ziceți că acolo e pădure? Lemn pentru construirea mănăstirii, la fața locului, interveni Prăvale.

- Dar nu avem, în pădurile noastre, toate esențele pentru construcții.

- Câte sunt. Și Gheorghe Prăvale mulțumi lui Dumnezeu, pentru începutul bun. Urma să revină, cu această problemă, la primărie. Și iar scrisori la episcop, cu pomenirea de bine a celor doi primari, pe fiecare după numele său, fiind sigur că episcopul, sau cineva de la episcopie, se va ruga pentru ei. Și evidenție și bucuria și entuziasmul vice primarului. Înalt Prea Sfințite Părinte Miron, suntem pe drumul cel bun, dar mai e de mers. După ce am făcut ceva valuri, cu cei care vor să doneze pământ, pentru a se face pe proprietatea lor o mănăstire și după ce am considerat că s-a creat o atmosferă favorabilă, m-am prezentat la domnul primar al comunei Pestedeal, rugându-l să aibă în vedere ridicarea unei mănăstiri, că lemn de construcție se află în pădurile de aici. Da așa e, dar nu toate esențele lemnoase locale, sunt bune pentru construcție. Vreau să spun că ne mai trebuie ceva și din altă parte. Adevărat, am insistat eu, dar avem și lemn bun, ceea ce nu există la câmpie, unde, prin hărnicie și osteneală, se ridică mănăstiri, ca să nu mai vorbim de Maramureș, Țara Moților, Bucovina, care profită de esențe lemnoase locale. Am înțeles, domnule Prăvale, se poate face o mănăstire. Dar sponsori? La această întrebare i-

am sugerat domnului primar, sa ia legătura cu domnul primar al municipiului. Are și funcție importantă, este și patron de întreprinderi, inclusiv de construcții. Și pe deasupra este fiu al Pestedealului. Domnule primar, mănăstirea este cel mai frumos și mai curat dar, care poate fi făcut oamenilor din această parte de țară! Bine, a răspuns dumnealui. Sunt în bune relații cu domnul primar al municipiului. Și dumnealui cu prefectul. Promit să iau legătura cu dumnealui.

A trecut aproape un an și jumătate de când am început să vorbesc cu părintele Petru, din Pestedeal, de posibilitatea de a construi o mănăstire în raza comunei Pestedeal, sugerându-i diverse locuri. A trebuit, totuși, să ies în față, la două întâlniri publice, pe 10 și 15 noiembrie. L-am dorit de față pe părintele Petru, dar cu câteva zile mai înainte, ne-a anunțat că nu va fi prezent, trebuind să meargă la un botez. De ce nu spui, așa cum a fost, cu doar câteva minute înainte de activitate, îl întrebă un gând? Las de la mine, lasă și Domnul. Eu vreau mănăstire, nu gălceavă. Înalt Prea Sfintite, nu mai aveam cum să amân aceste întâlniri, la ele urmând să sosească și invitați din București și de la județ, ceea ce s-a și întâmplat. Pe domnul primar din Pestedeal l-am rugat să ia legătura cu IPSVoastră. Cred că așa ceva se va întâmpla, după ce se vor identifica unele surse de sponsorizare.

Cât privește târgurile din timpul Sfintei Liturghii, ele vor înceta. În Anglia, mi-a spus un cunoscut, s-au interzis meciurile de fotbal, duminica dimineața. Iar la noi se ezită... Nu e vorba decât de intrarea în normalitate. Dacă nu acționăm, trăim în păcat, lăsând milioane de oameni în afara șansei de a merge la biserică, de a avea o viață de familie, în ziua liberă, lăsată de Dumnezeu. Din cauza târgurilor, unii oameni nici nu sunt liberi să opteze pentru biserică și familie, societatea omenească funcționând și prin vânzarea și cumpărarea unor produse. După Revoluția din Decembrie 1989, a apărut a doua zi nelucrătoare, sâmbăta, dar mentalitatea comunistă atee, face ravagii în continuare, menținând târgurile săptămânale în timpul Sfintei Liturghii. Subiectul este de așa natură, încât va pătrunde în mass-media și vor fi destule voci care vor profita de ocazie, pentru a reproșa înalțelor fețe bisericesti, o anume stare de apatie, dacă nu cumva mai mult și mai dureros. Consider necesar un pas înainte, în presă și la televiziune, din partea Bisericii Ortodoxe Române. Repet, oricare primar, din oricare comună, sau oraș, poate hotărî așa ceva, nu numai guvernul și parlamentul. Doamne ajută!

Și Gheorghe Prăvale iar umblă pe dealuri și pe la oameni. Doar în Negura au stat de vorbă cu el, în legătură cu mănăstirea. Uneori se adunau pe vreo ulicioară, grupuri-grupuri.

Decembrie, cu fulgi mari de nea. Părintele protoiereu Codiță, după numele de botez, Mihai, reprezentant episcopal, s-a deplasat în Pestedeal și l-a vizitat pe Gheorghe Prăvale. A fost o întâlnire de lucru. În urma celor discutate, Gheorghe Prăvale a plecat în București, unde a convocat, adunarea generală a Fundației Deceneu. A durat aproape zece zile, până când a fost învinsă iarna grea. Ori nu mergeau autobuzele și nici taxiurile, ori bătea vântul și era un ger năprasnic. S-a hotărât în unanimitate, implicarea Fundației Deceneu în construirea mănăstirii din Pestedeal. Unul din membrii fondatori, Ilie Ghiocel, constructorul primei capele pentru militari, de la cea mai mare unitate motorizată din București, a primei pușcării moderne și a capelei din această pușcărie, tot din București și a unor biserici în două din județele țării, își oferi serviciile. Gheorghe Prăvale se întoarse în Pestedeal. În luna februarie îl informă, în scris, pe episcop, despre ceea ce s-a făcut și ce urmează să se facă. Înalt Prea Sfintite Părinte Miron, vă mulțumesc

pentru că l-ați trimis la mine, în luna decembrie, pe părintele protoiereu Mihai, în legătură cu construirea unei mănăstiri în perimetrul comunei Pestedeal.

1. Loc pentru mănăstire există.

Părintele protoiereu Mihai ne-a spus că sunt necesari 200-300 milioane de lei, pentru proiectul de construcție. Răspunsul nostru a fost categoric, în sensul că ni se poate pune la dispoziție un proiect, fără bani, după care s-a construit o altă mănăstire, în această episcopie, sau episcopia să ceară un astfel de proiect de la o altă episcopie. Știm că există un precedent de referință în cadrul Bisericii Ortodoxe Române. Și nu este chiar o excepție. După ce vom avea proiectul, va urma etapa următoare.

2. Proiectul, în așteptare.

3. Autorizația de construire se obține după ce vom avea un proiect.

4. Contul pentru donațiile financiare.

Părintele Mihai a desemnat Fundația Deceneu. Fiind președintele acestei fundații, mi-am dat acordul de principiu. În luna ianuarie am convocat adunarea Fundației Deceneu. S-a obținut acordul membrilor conducerii acesteia, pentru construirea unei mănăstiri în zona comunei Pestedeal. Părintele Mihai ne-a atras atenția că e bine să existe două persoane, pentru orice operațiune financiară. Fundația Deceneu va delega, cu drept de semnătură în contul pe care îl va deschide, la una din băncile din apropierea Pestedealului, acele persoane care vor fi nominalizate de către Comitetul de inițiativă pentru construirea acestei mănăstiri (Comitetul e în curs de formare, lista se află la vice-primar). Ieri am fost la primărie. Vă pot aduce la cunoștință că primarul a acceptat implicarea în acest proiect, desemnându-l pe vice primar, care a fost entuziasmat. Vice primarul mi-a adus la cunoștință potențialii sponsori locali și convingerea că Pestedealul va avea o mănăstire. Mi-am amintit de cuvintele părintelui Mihai, că în satul din partea de sus a Pestedealului, nu există biserică. Am convenit cu vice-primarul, ca după deschiderea șantierului, să se construiască o bisericuță în acel sat. A promis că va construi această bisericuță, din lemn, în timp record. Azi a venit iar, în Pestedeal, părintele Mihai. Îi telefonasem în legătură cu activitatea noastră, la zi. I-am prezentat cu detalii, situația. De la mine a plecat la primărie. Mulțumit de perspectiva construirii unei biserice în satul fără biserică, la primărie a insistat pentru o biserică mai mare și nu din lemn. Și să fie construită cu prioritate. Înalt Prea Sfințite Părinte, dacă nu se deschide la început șantierul mănăstirii și nu al bisericii, este posibil ca această mănăstire să o construiască alții, altădată. Nici sponsorii, nici oficialitățile locale, nu se vor angaja, pentru deschiderea unui nou șantier. Fără angajarea oficialităților locale, de la bun început, pentru mănăstire, inițiativa și activitatea noastră de până acum încetează. Desigur ne vom bucura din tot sufletul și de ridicarea unei biserici. Vă mai aduc la cunoștință că primarii s-au hotărât să se întâlnească într-o ședință, cu inginerii de specialitate, pentru a încerca să identifice un alt loc pentru mănăstire, spre care să se poată ajunge cu mașina. Pentru terenurile oferite până acum, s-a ocupat doar subsemnatul. Nu cunosc prea bine zona. Cu alte cuvinte e bine să se mențină pornirea oficialităților, pentru mănăstire, urmând ca bisericuța să se construiască după deschiderea șantierului de la mănăstire. Dar, Înalt Prea Sfințita Voastră decide. Doamne ajută!

Înainte ca părintele Mihai să desemneze Fundația Deceneu, Gheorghe Prăvale propusese Societatea Culturală București-Chișinău. Părintele i-a răspuns fără ezitare, nu.

Să nu avem complicații internaționale! La atâta limitare în gândire, ce mai pot spune?, s-a întrebat în sinea sa Gheorghe Prăvale.

În următoarele zile Gheorghe Prăvale trăi în bucuria stării de rugăciune. Proiectul mănăstirii prindea viață. De așa ceva a considerat, că episcopul trebuie să știe, drept pentru care îl informă iar, în scris. Înalt Prea Sfințite Părinte Miron, speram să nu mai abuzez de timpul Înalt Prea Sfinției Voastre, cu încă o scrisoare, dar hotărârea așteptată va avea loc la sfârșitul lunii martie. M-am întâlnit cu cei doi primari, în legătură cu construirea mănăstirii. M-au invitat la o ședință a consilierilor, pentru a susține acest proiect și ai convinge, spre a fi asumat. Pe data de 24 februarie, în cadrul Comisiei de buget-finanțe, am argumentat necesitatea construirii acestei mănăstiri. Membri comisiei au fost de acord cu acest proiect. Pe data de 26 februarie, a avut loc ședința ordinară a tuturor consilierilor, pentru discutarea bugetului, a organigramei, a indemnizațiilor, ajutorului social și diverse. Am fost invitat și acum, spre a-i convinge pe toți consilierii, de necesitatea construirii acestei mănăstiri. Au fost o serie de întrebări. Am reluat mereu, completând argumentația – religie, corijarea comportamentului oamenilor, turism, interes cultural, s.a. O singură voce, întrucâtva discordantă, mai mult prin tonalitate și doar în câteva cuvinte. Mulțumesc Domnului și Maicii Domnului că a fost doar atât. Propunerea subsemnatului de a se discuta în cadrul acestei ședințe și a se supune la vot, construirea acestei mănăstiri, nu a avut câștig de cauză, primarul propunând ca votul să aibă loc în următoarea ședință cu toți consilierii, care va fi, ca de obicei, în ultima joi a lunii, ora 13. Pe 27 martie. Și-a motivat amânarea prin faptul că abia acum au fost informați toți consilierii, de acest proiect iar atunci vor vota în cunoștință de cauză. Și tot pe 27 martie, a propus dumnealui, să se constituie Comitetul de inițiativă, format nu mai mult de cinci-sase persoane. Propunerea acestui număr, se subînțelege, are în vedere membri activi, și nu de formă – și poate că așa e bine. Am fost invitat să predau un text, cu argumentația pentru construirea acestei mănăstiri, text ce se va îndosaria, de la acest text urmând să se desfășoare discuțiile și să se supună la vot. Înalt Prea Sfințite Părinte Miron, se poate anticipa că va fi un vot favorabil, în unanimitate. La ședința de la sfârșitul lunii, am fost rugat să fie prezent și cineva din partea episcopiei. Am pomenit numele părintelui Mihai. Îi voi telefona zilele acestea, pentru a ști, din vreme, că este așteptat în Pestedeal.

În legătură cu locul mănăstirii, s-au propus trei amplasamente, altele decât cele despre care v-am scris. Va avea câștig Malul Înalt. Propunerea a venit din partea vice primarului. Șoseaua asfaltată trece chiar pe lângă acest deal. Vice primarul a argumentat că se poate deschide un drum, de la asfalt până la mănăstire, prin îndepărtarea unei movile. Locul are o priveliște încântătoare. Mănăstirea se va construi aici și pentru că toți cei care vor dori să meargă la mănăstire, vor trebui să traverseze comuna, lungă de vreo zece kilometri. În felul acesta se are în vedere și interesul turistic. Și încă dintr-un motiv, tot aici sunt pădurile, pentru lemnul de construcție. Dar în apropiere se află și satul fără biserică. Și va avea o bisericuță. N-am ridicat la această ședință, problema acestei biserici, ci în discuție restrânsă, cu primarii, care sunt receptivi. O să-l rog pe părintele Mihai să păstreze ținta pentru care acționăm și în jurul căreia s-a obținut un consens, mănăstirea. V-am mai scris de ce și nu mai revin.

Scrisorile de până acum vi le-am scris, Înalt Prea Sfințite Părinte, pentru că aveam nevoie să comunic cu cineva care dorește din tot sufletul, o mănăstire și în această parte a episcopiei. În felul acesta am reușit, cu răbdare și calm, să se ajungă în acest stadiu al proiectului nostru. După ședința de la sfârșitul lunii martie, voi deschide contul pentru

donății și va începe un drum, deloc ușor, dar sunt sigur, că prin grija Domnului și a Maicii Domnului, prin implicarea autorităților locale, prin donații, va veni și ceasul așteptat, al liturghisirii, în acest sfânt locaș.

Data de 27 martie era aproape. Gheorghe Prăvale redactă textul pentru ședința consilierilor, text de la care vor porni discuțiile și se va lua o decizie, prin vot. Domnule Primar, domnilor Consilieri, o mănăstire este un centru religios și cultural. Istoria românilor este intim legată și determinată de către aceste sfinte lăcașuri. În acest sistem național spiritual urmează să se integreze și mănăstirea din Pestedeal. Localitatea Pestedeal are astfel șansa îmbunătățiri vieții, pe plan religios, cultural, economic, turistic, valorificarea unor resurse locale, etc. O mănăstire îndeamnă la unire întru nevoile neamului și ale oamenilor, din sânul cărora ne-am ridicat.

La o săptămână după scrisoare, Gheorghe Prăvale primi un răspuns, în scris, din partea Arhiepiscopiei. Acesta se bucură nespus. Avea nevoie de un semnal. Acum îl avea, detaliat. Arhiepiscopia. Către protoierie. Pentru domnul Gheorghe Prăvale, comuna Pestedeal. La nenumăratele voastre solicitări privind construirea unei biserici de mănăstire, pe raza comunei Pestedeal, pentru ca Înalt Prea Sfințitul Dr. Miron, Arhiepiscop, să dea aviz favorabil doleanțelor dumneavoastră, prin prezenta vă sugerăm următoarele:

1) Să se intre în posesia locului (o suprafață rezonabilă de teren) printr-un act notarial de donație, sau vânzare-cumpărare, pe numele Arhiepiscopiei, sau a Parohiei Pestedeal.

2) Să se creeze un cadru juridic în vederea înființării unei mănăstiri în Pestedeal, prin solicitarea mai multor credincioși, sau a unui grup de monahi sau monahii.

3) Să se înființeze un comitet de inițiativă format din persoane influente, care să ajute și financiar la construcția bisericii.

4) Să se creeze o bază materială prin deschiderea unui cont în bancă, cu niște sume rezonabile, de la diferiți sponsori, după care poate lua în calcul și discuta construcția unei biserici și înființarea unei mănăstiri pe teritoriul comunei Pestedeal.

Data de 27 martie era aproape. Cu adresa din partea arhiepiscopiei în față, Gheorghe Prăvale relua redactarea textului pentru ședința consilierilor. Domnule Primar, domnilor Consilieri, o mănăstire este un centru religios și cultural. Istoria românilor este intim legată și determinată de către aceste sfinte lăcașuri. În acest sistem național spiritual urmează să se integreze și mănăstirea din Pestedeal. Localitatea Pestedeal are astfel șansa îmbunătățiri vieții, pe plan religios, cultural, economic, turistic, valorificarea unor resurse locale, etc. O mănăstire îndeamnă la unire întru nevoile neamului și ale oamenilor, din sânul cărora ne-am ridicat. O mănăstire este o investiție sigură și durabilă. Asumarea construirii unei mănăstiri, în Pestedeal, de către primărie, la această ședința de azi, joi, 27 martie a.c., înseamnă un autentic act de întemeiere. La această ședință este necesar să se supună la vot următoarele:

1) Donarea, din partea primăriei, a unei suprafețe rezonabile de teren, pe care se va construi mănăstirea, pe numele Arhiepiscopiei, sau a parohiei Pestedeal, printr-un act notarial.

2) Să se creeze un cadru juridic în vederea înființării unei mănăstiri în Pestedeal, prin solicitarea mai multor credincioși, sau a unui grup de monahi sau monahii. Cadrul juridic există, prin consilierii prezenți la ședință, drept pentru care, domnul primar și domniile consilieri sunt rugați să se adreseze Arhiepiscopiei, Înalt Prea Sfințitului Părinte Miron, solicitând aprobarea înființării unei mănăstiri în perimetrul comunei Pestedeal. O astfel

de cerere trebuie să aibă o bază materială, de pornire. Primăria trebuie să precizeze că donează terenul și lemnul necesar. De asemenea, să solicite această aprobare, pentru a transporta, la fața locului, progresiv, pe măsura posibilităților, lemnul necesar, etc. Când privește un grup de călugări, sau de călugărițe, urmează să fie identificată acea mănăstire, de oriunde din România, care va fi de acord, să ofere acești călugări, pentru începerea vieții mănăstirești, de aici, din Pestedeal. Urmează clarificarea dorinței Pestedealului, de a avea o mănăstire de călugări sau de maici. În această perspectivă, se poate menționa, în procesul-verbal, că se are în vedere aflarea unor călugări dispuși să vină la mănăstirea din Pestedeal.

3) Înființarea unui Comitet de inițiativă, format din persoane influente, care să ajute și financiar la construcția mănăstirii. Nucleul acestui comitet e bine să fie stabilit în această ședință, lista rămânând deschisă, pentru cooptarea altor persoane, cooptarea acestora hotărând-o fie nucleul Comitetului de inițiativă, fie consilierii, în ședință ordinară, după cum se va stabili acum.

4) Deschiderea, de către Fundația Deceneu, a unui cont în bancă, urmând ca prin sponsorizări, să se obțină o sumă rezonabilă, după care se poate începe construirea mănăstirii. Pentru deschiderea contului este necesară suma de cinci milioane lei. Fundația Deceneu a reținut recomandarea părintelui protoiereu Mihai, reprezentantul arhiepiscopiei, preot la o parohie nu departe de Pestedeal, ca drept de semnătură, în cont, să-l aibă două persoane. Acestea, în mod firesc, urmează să fie nominalizate de Comitetul de inițiativă, sau de consilieri, în ședință ordinară, după cum se va stabili acum. Gheorghe Prăvale merse la primărie și predă textul pentru Dosarul Mănăstirea. Avea la el și adresa din partea Arhiepiscopiei. I se arată aceeași adresă, către Gheorghe Prăvale, care a fost expediată și primăriei.

- Domnule Prăvale, îi spuse primarul, după ce citi textul, mai aveți de redactat unul.

- Cu plăcere.

- Răspunsul primăriei la adresa care ne-a fost expediată și nouă. Să fie citită în fața consilierilor și dacă sunt de acord, îi dăm drumul.

- Măine vin cu acest răspuns. La revedere.

- La revedere. Aduceți și actele Fundației Deceneu. Să le avem și noi la dosar.

- Am înțeles.

Înalt Prea Sfințite Părinte Miron, la adresa Arhiepiscopiei vă răspundem următoarele:

Noi, primarul și consilierii comunei Pestedeal, întruniți în ședință ordinară, azi, 27.03.a.c., în cadrul căreia am ajuns la consens, în unanimitate, pentru construirea unei mănăstiri, în perimetrul comunei Pestedeal, avem nevoie de binecuvântarea Înalt Prea Sfinției Voastre, cu alte cuvinte solicităm din partea Arhiepiscopiei, acordul de înființare a acestei mănăstiri. Baza materială de pornire constă în suprafața de teren, cât și din lemnul necesar, ca donații din partea primăriei. Lemnul va începe să fie tăiat iarna viitoare. Tăierea și prelucrarea lemnului va dura doi-trei ani. În acest timp, în măsura posibilităților, vom transporta la fața locului piatră, balastru, nisip. Știm prea bine că e nevoie de bani. Deschiderea propriu-zisă a șantierului va fi în funcție de donațiile financiare, în contul Fundației Deceneu, care se va deschide zilele acestea. Știm că drumul este greu, dar mai știm că și în alte părți de țară se ridică mănăstiri, tot cu multă greutate. Cu ajutorul lui Dumnezeu va veni și ziua liturghisirii în acest sfânt locaș. Și Gheorghe Prăvale iar merse la primărie și înmână textul. Primarul îl citi. Apoi îi înmână

și sentința judecătorească prin care se atesta existența legală a Fundației Deceneu. Și statutul. Pe statut erau subliniate două paragrafe:

1) Sprijinirea și desfășurarea de activități pentru promovarea iubirii de Dumnezeu și de aproapele, iubirii de adevăr și de dreptate și a iubirii de pace și bunăvoință între oameni.

2) Inițierea, sprijinirea, desfășurarea de activități și programe pentru construirea unor așezăminte umanitare, biserici, mănăstiri.

- Foarte bine, domnule Prăvale. Aveți chiar prin statut dreptul de a vă preocupa de așa ceva. Încântat. Fundația ne este de mare folos. Nu ieși bine din de la primar, că secretara primăriei îl și invită în biroul vice primarului. Unde vă așteaptă preoții. Să contribuie și dumnealor la răspunsul către episcopie. Dosarul e la domnul primar, îi zise Gheorghe Prăvale. O clipă. Vi-l aduc eu, răspunse secretara. Și celelalte acte. Da, tot ce e la dosar.

- Ce ne facem?, o întrebă primarul. Fundația e blindată.

- Și ce dacă?! N-avem nici o obligație față de ea. Nici un protocol.

- Așa-i.

- Dar, înțeleg că situația se rezolvă! Și arată pe direcția biroului vice primarului.

Gheorghe Prăvale intră, salută respectuos, pe preoți și le ceru binecuvântarea.

- Mă bucur că ați venit. Răspunsul către episcopie, prin contribuția dumneavoastră, va fi mai bine redactat.

- Ce răspuns, domnule?!, i-o tăie scurt părintele Biciulică. Aici la noi nu e nevoie de mănăstire! Lumea e la pământ!

- Chiar de aceea e nevoie.

- Lumea e săracă, domnule, reluă preotul Biciulică, fără să răsuflă. Nu-i arde de mănăstiri!

- Priviți textul din partea arhiepiscopiei.

- Ce text, domnule?! Îl luă repede din mâna lui Gheorghe Prăvale și-ntr-o clipită îl traversă și se opri spre sfârșit. Citi și răspunse rapid și categoric. Nu se poate domnule! Nu există un comitet de inițiativă, așa cum scrie aici și bătu cu degetul pe adresa expedită de episcopie. Unde-s banii?!, se învârteji, ca ars, părintele. Îi aveți?! Știu răspunsul! Nu! Miliarde domnule, miliarde! Ce vreți, să adunăm bani de la oameni pentru mănăstire?! Nu pot, domnule! Eu de când sunt preot aici și au trecut treizeci de ani, nu am reușit să fac un gard, auziți, domnule, un gard! Am pus din buzunarul meu! Lumea nu dă bani!

- Dar părinte, îi zise calm, Gheorghe Prăvale, părintele Petru a reușit să ridice o casă parohială.

- Ce vreți domnule, o casă, sau o mănăstire?

- Păi care e diferența? Nu e chiar mare. O biserică din lemn, câteva chilii. Cu timpul se vor face și două încăperi. Unii creștini vor rămâne și peste noapte. Nu e nevoie de o mănăstire aici în Pestedeal? Aceasta nu înseamnă că nu se poate construi!

- Eu n-am zis ce-am zis!, izbucni preotul Biciulică. Banii, domnule! Eu nu dau nici un ban!

- Nici nu vi s-a cerut.

- Acum nu, dar urmează! Dumneavoastră aveți ceva împotriva preoților?

- Nu. Dimpotrivă. Am ceva pentru creștini. o mănăstire.

- Unde e, să o vedem și noi!

- Acum nu se vede. E în spirit. Ceea ce nu înseamnă că nu se va vedea! Dar la drept vorbind, ați venit aici pentru altceva, să dăm un răspuns Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop!

- Ce răspuns, domnule?!, se răsti părintele Biciulică.

- Iată, aici scrie, ridică și Gheorghe Prăvale tonul. Există un text de răspuns, care are în vedere tot ce este scris în adresa din partea episcopiei. E în mapa din mâna dumneavoastră, adusă de doamna secretară.

- Văd și eu! Și eu știu citi!

- Păi, citiți! Și părintele scăpă mapa jos, dar rămase cu textul în mână. Se concentrează să citească. Sări spre sfârșit și izbucni iar.

- Ce adresă, ce răspuns domnule?! Dumneata n-auzi?! Ești surd?!

- Părinte, totdeauna m-am adresat cu respect față de preoți, dar dacă mai strigați și îmi închideți gura, fără să vreau, voi vorbi și eu cu un ton ridicat. Să fie stabilit. Ați venit să ne ajutați la redactarea textului?! Foarte bine! Acum se redactează textul. Aici va exista o mănăstire.

- Aici sunt preot de treizeci de ani! V-am mai spus, n-am reușit să fac un gard! Lumea e la pământ!

- Moral?

- De bună seamă!

- Atunci nu mai avem ce discuta. Mănăstirea trebuie să existe!

- N-ai înțeles nimic! Dacă bani pentru gard...

- Aveți părinte, peste opt sute de familii și nu ați reușit, în treizeci de ani, să faceți un gard? Iată, părintele Petru, cu doar trei sute de familii, a reușit să facă o casă parohială. Iată, cam atât ar costa și biserica mănăstirii. Și încă din cărămidă și prefabricate, cum este făcută și această casă parohială. Și la această casă parohială, parohia dumneavoastră nu a contribuit cu nici un ban.

- Cum îndrăznești domnule, să-mi faci mie evidența financiară! Oamenii nu au bani! Nu știi ce vremuri trăim?! Eu nu o să mă duc din casă în casă, pentru bani!

- Vă rog să mă auziți, strigă și Gheorghe Prăvale, de or fi tresărit oamenii de pe hol și din toate birourile, care fără doar și poate păstrau liniștea, pentru a auzi câte ceva din aprinsele discuții, nu ați fost chemați, sau trimiși aici...

- Cum îndrăznești?!

- Chemați sau trimiși aici, ca să strigați sus și tare, că nu vreți mănăstire!

- Nici eu n-am bani, se mobiliză și părintele Iulică. De cincisprezece ani de când sunt preot aici, nu am avut un salariu întreg!

- Părinte Petru, părinte Biciulică, eu îl respect pe episcop.

- Păi, ce noi...

- Îl respect și-i răspund la adresa dumnealui. Așa e civilizată. Și luă ușurel, mapa din mâna părintelui Iulică și foaia din mâna părintelui Biciulică, între timp destul de mototolită. Părintele Iulică i-o smulse din mână. Deschise mapa. Hârtiile se împrăștiară. Părintele se apleca mai greu. Îl ajută vice primarul, care uluit de ședința forte, nu scosese un cuvânt, să nu se pună rău cu preoții. Știe de ce, îi trecu lui Gheorghe Prăvale prin minte.

- Ce adresă, ce răspuns, domnule Prăvale, perora părintele Iulică, cu textul de la arhiepiscopie în mână. Ce, iată, donație, cine donație, este un act, domnule, act oficial, dumneavoastră!

- Actul îl face notariatul. Eu dau locul de mănăstire.

- Scrie cont în bancă, se precipită părintele Iulică, bătând cu degetul în hârtie. Aveți?

- Nu.

-Ce răspuns vreți, domnule?, îi sări preotul Biciulică în ajutor. Ce mai scrie acolo?! Și-i smulse adresa din mâini. Ținea scrisoarea de la arhiepiscopie cu picioarele în sus. Ce răspuns, domnule? Ce scrie aici?! Și bătu cu degetul, undeva, pe pagină. Cui este adresată?

- Domnului Gheorghe Prăvale.

- Atunci, domnule, ce ne bagi pe noi în toată povestea aceasta?!

- Oamenii de pe coridor or să creadă că ne certăm. Și s-a făcut liniște. Gheorghe Prăvale și-a cerut scuze. De regulă nu vorbesc așa, cu voce ridicată. Acum, nu știu cum s-a întâmplat. Dragii mei părinți, să luăm totul metodic, de la început. În textul care va fi citit în adunarea consilierilor, am răspuns deja, punct cu punct, la cele patru puncte din scrisoarea de la arhiepiscopie.

- Atunci de ce mai trebuie să scrieți episcopului?

- V-am mai spus. Așa e corect. Așa e civilizată. Iată scrisoarea către primar și consilieri. Părintele Iulică o luă în mână și citi la întâmplare.

- Să se creeze un cadru juridic. Nu există nici un cadru juridic, părinte Biciulică!

- Păi cum să existe?! Aici, în Pestedeal?! Chiar nu înțelege domnul acesta?! Vă pierdeți vremea domnule cum vă cheamă! Gata!

- Gata textul către ierarh?

- Domnule, se răstiră amândoi, ce text, ce răspuns?! Vice primarul încercă, pentru prima dată, să oprească aprinsa ședință, dar era evident, că nu voia să se pună rău cu preoții. Gheorghe Prăvale smulse și el foile din mâinile preoților și i le dădu vice primarului.

- Acestea aparțin arhivei primăriei.

- Așa-i, se treziră la realitate preoții. Gheorghe Prăvale salută și voi să plece. Mai degrabă fortificat, decât electrocutat. Știa că este pe Calea cea bună. Și-i era de ajuns.

Își întoarse privirea spre confratele de la luna culturii, **cel care-l făcuse uitat în Pestedeal**. Și dânsul fusese convocat. Oare cine s-a ocupat de așa ceva? Tăcuse tot timpul. Dumneavoastră, domnule, îl întrebă Gheorghe Prăvale, aveți, pe Malul Înalt, un teren ideal pentru o mănăstire. Îl donați? Eu? Știu eu?! Să vedeți... Nici o problemă, nu-l donați, primiți altul, în schimb. La nevoie, dublu. Așa a spus domnul vice. Dublu?, se trezi vorbind vice-primarul și continuă, dăm la schimb, oriunde are primăria. Acceptați?, reluă întrebarea Gheorghe Prăvale. Și pestedeleanul a dat un răspuns binevenit. Fiind în interes civic, n-am nimic împotrivă. Dar să primesc o suprafață mai mare.

Și, Gheorghe Prăvale, eliberat de toate formalitățile premergătoare, îi mărturisi soției despre grija Domnului și a Maicii Domnului față de pestedeleni.

- Aici va fi un centru religios și cultural în consens cu lărgirea Uniunii Europene.

- Cum așa?

- 27 martie e o zi cu rezonanță în istoria poporului român. E o inimă în inima noastră. În această zi se va vota înființarea mănăstirii. Președintele SUA l-a invitat pe președintele R. Moldova în SUA, doar pentru a-i spune și atrage atenția că drumul R. Moldova, are un singur sens, spre vest, în U.E. Acesta s-a trezit din uluire, după ce s-a întors la Chișinău. Președintele SUA convenise cu președintele Federației Ruse, să-i dea un brânci, nepriceputului, spre direcția cea bună. Consiliul Europei este mai binevoitor cu R. Moldova. Înapoi, acasă., cu România, în Uniunea Europeană. La 27 Martie 1918 s-a unit

Basarabia cu România. Acum se unește R. Moldova cu România. În mod natural și firesc, din interiorul R. Moldova. O mănăstire înființată la această dată, ar aduce în Pestedeal români de peste Prut, la diferite simpozioane și reprezentanți ai Uniunii Europene. Se va găsi Calea Adevărului, Calea Vieții, Calea Bucuriei, în patria patriilor, Uniunea Europeană. Și patriarhul tuturor românilor ortodocși s-ar petrece pe aici. Și poate și un papă. Spre pacea și întărirea sufletească a europenilor. Și ar veni și românii din partea de nord a Maramureșului, partea de nord a Bucovinei, din Ținutul Herța și din Basarabia, din nordul, până în sudul ei marim și din Transnistria și spre bucuria Ucrainei, ar veni și ucrainenii din Ucraina și de aici din România. La mănăstirea păcii. Nici un neam nu se va mai război cu altul. Că și Ucraina trebuie ajutată. Și primită cu drag. În drumul ei spre vest. Iar drumul ei spre vest trece prin Calea Adevărului. Nimeni nu ajunge la Viață, fără această Cale. Iar adevărul istoric este că deține, prin abuz, nordul și răsăritul României! Numai Adevărul asigură protecția divină. Nu spune la nimeni tâlcul ascuns al acestei date, până după ședința consilierilor. Nu noi am ales-o, ci Dumnezeu. Ne vine în întâmpinare. Făptuirea depinde de noi. Și, Prăvale, cu o săptămână înainte de ședință, a pus, în avizier o coală albă, cu următorul text: La 27 Martie 1918, Basarabia revine la Patria Mamă, România.

Sala de ședințe a primăriei. Consilierii, prezenți. Primarul, la ședința de luna trecută, participase fără tricolor. Acum, acesta îi strălucea, în diagonală, pe piept. Gheorghe Prăvale se bucură. Zi însemnată, istorică pentru Pestedeal. Azi se va decide înființarea mănăstirii. Ședința trecută a fost de informare, acum de decizie. Deși toți erau prezenți în așteptarea deschiderii ședinței, erau discuții libere, într-o atmosferă plăcută. Apăru și preotul protoiereu Codiță. Ședința începu. Primarul anunță punctul unu de pe ordinea de zi, mănăstirea, și după aceea se va trece la celelalte puncte. Declar ședința deschisă. Privi spre secretară, care se apropie, luă Dosarul Mănăstirea din fața primarului și porni de-a lungul mesei de ședințe, până în capul celălalt unde era preotul protoiereu și îl așeză înaintea acestuia. Primarul îi dădu cuvântul, preotul îi mulțumi. Gheorghe Prăvale se insinua, fără să-l acopere sonor pe preot și reuși să spună, domnule primar, la început nu trebuie să citesc textul, ca bază de discuție pentru toată lumea? Ce text, domnule? Ne-ați informat la ședința trecută. Are cuvântul părintele Mihai. Și preotul citi din textul de răspuns către episcop, text ce în mod firesc trebuia citit la sfârșitul dezbaterilor, după vot. Lemnul pentru construcție se taie iarna și rămâne la uscat un an și mai bine. Lemnul poate fi folosit și ne uscat, observă părintele. Gheorghe Prăvale băigui ceva, dar se abținu și tăcu, zicându-și că preotul a început bine.

- Îmi răspundeți, domnule Prăvale, la o întrebare?

- Da, cu plăcere.

- Monahii și numele lor. Cum, nu-i știți? Nu mai precizez că arhiepiscopia noastră este deficitară de călugări. Cazul este închis. Nu mai avem despre ce discuta. Păi, la o mănăstire nu-i nevoie de domnul primar și nici de domnii consilieri!

- Dar dacă ar fi de maici?, mustăci a râdere, vice primarul. Și își dădură drumul, toți, la râs. De maici, de maici!, se auziră câteva glasuri.

- De maici, de maici, preluă preotul, vociferările, dar domnul Prăvale nu are nici maici! Oooo!, se auziră câțiva consilieri. Lăsând gluma la o parte, continuă preotul, chiar așa e. Nu mai am nimic de zis și domnule primar cred că punctul întâi este epuizat. Doar dacă nu vreți să pierdeți timpul degeaba!

- Părinte Mihai, în textul de la arhiepiscopie nu scrie așa ceva, zise Gheorghe Prăvale. Vă rog să-l citiți.

- Domnule Prăvale, ar fi trebuit să-l citești dumneata. Ai fi văzut că a sosit la mine, la protoierie, pentru dumneata, iar eu vi l-am retrimis.

- Înființarea mănăstirii nu este condiționată de prezența anticipată, aici, a unor monahi, sau monahii. Citiți.

- Asta-i culmea! Citesc. Să se creeze un cadru juridic, prin solicitarea unui grup de monahi sau monahii. Îl citesc pe dinafară, domnule.

- Nu e adevărat. Citiți textul, așa cum este scris.

- Domnule, aveți călugări sau călugărițe?!, i-o reteză preotul.

- Arhiepiscopia nu îmi cere așa ceva. Nu condiționează înființarea mănăstirii...

- Ce tot vorbești, domnule?!

- Vorbesc ce văd. Și eu am textul. Și-l scoase, cu rapiditate, din geantă și-l citi cu voce ridicată, pentru a fi auzit. Preotul reveni, ironic.

- Ei, l-ați citit și dumneavoastră...

- Dar așa cum e scris, prin solicitarea mai multor credincioși, sau a unui grup de monahi, sau monahii. Sau, părinte! Sau! Grupul de credincioși este aici, acum! Domnii consilieri! Preotul se concentrează, recitind cu atenție și își puse mâna pe cap.

- Eu nu l-aș fi redactat așa! Și după o pauză, grăi, calm. Domnule primar, domnilor consilieri, eu, la casa mea am un foișor. Nu i-am făcut acoperișul. Nu am cu ce. Gheorghe Prăvale vrea să facă o mănăstire. S-o facă.

- Eu nu mă opun. Mereu am zis că nu mă opun, vorbi încetișor primarul.

- Cine merge, reluă preotul Mihai, după balastru, nisip, piatră? Comitetul de inițiativă.

- Da, da, șopti primarul. Gheorghe Prăvale mulțumi lui Dumnezeu că s-a reluat discuția.

- Ca să nu spun, continuă preotul, că monahii trebuie să aibă și ei ce mânca, să aibă o cireadă de vite, o turmă de oi, sau o târlă de capre. Și pământ, nu glumă, altfel pe ce să înjghebeze o gospodărie? Câte hectare dați dumneavoastră, domnule primar? Cinci hectare. Ar fi o suprafață acceptabilă. Pentru animale ați aproba zone de pășunat. Contra cost, pe domeniul public, așa cum s-a aprobat oierilor, căprarilor și sătenilor, pentru vaci. Sau veți plăti, domnule primar, din buzunarul dumneavoastră.

- Dar ce, e pământul meu? Nu-i pământul meu. Eu n-am pământ de dat. Și nici de plătit. Cum să plătesc eu?!

- Atunci domnul Gheorghe Prăvale. Bineînțeles că înainte de a plăti pentru pășunat, va finanța construirea grajdurilor și saivanelor.

- Și ce e rău în asta?, zise tot în șoptă, primarul. Dar era bine auzit. Toți ceilalți parcă erau pictați. Nici măcar nu clipeau.

- Domnul Gheorghe Prăvale este plin de entuziasm. Fără așa ceva nu se face nimic, se auzi grăind, omul de carte, reprezentantul pestedelenilor la întâlnirile din cadrul lunii culturii. Dar e adevărat, sublinie, trebuiesc fonduri. Apoi intră în rândurile celor pictați, drept cadru, pentru desfășurarea ședinței în trei, Gheorghe Prăvale, părintele Mihai și primarul. Nu mai mișca nimeni în front. Dacă primarul nu dă tonul, nu este muzică.

- Știți dumneavoastră că se mai construiește o mănăstire, la noi în județ? Și că s-a mers la cerșit, după bani, în Grecia? Pentru pictură.

- Deci mănăstirea s-a construit, interveni Gheorghe Prăvale.

- Nu, replică preotul Mihai, negând și cu dosul palmei. Ce-i aia, biserică fără pictură? Nu-i! Și observ că practicați obstructionismul!, domnule Prăvale. Cum deschid gura, hop și dumneata! Nu-i frumos. Dumneavoastră ați vorbit, de ați împuiat capul celor de la arhiepiscopie, cu scrisori după scrisori. Acum, am venit aici, să răspund.

- Vă rog. Scuzați-mă. Și Gheorghe Prăvale sesiză ceva, ca un frig ce îl cuprinse. Când și cum să le spun celor de față că preotul abuzează de neștiința lor. Românii au ajutat pe greci și mănăstirile grecești, sute de ani. Acum ne ajută și ei. Nimic nou. Gesturi creștinești firești.

- Gata, au trecut anii de după revoluție, ai călugărilor cerșetori, continuă preotul Mihai. Nu mai este rentabil. Nu se mai practică. Bogații nu sunt oameni de suflet. S-au dat bani, tot în anii aceia, dar din buzunarele instituțiilor de stat. Acum acestea sunt la patroni. Ei fac bilanțul contabil. Ei cu ale lor și noi cu gospodăriile noastre. Au apărut în Pestedeal, ca să fiu pe înțelesul tuturor, doi pensionari, domnul Gheorghe Prăvale și Nicolae Avădanei. Și cum nu pun osul, ca noi, la muncă, au timp să facă o mănăstire. Cine-i oprește?

- Nici eu nu mă opun. Am mai zis, vorbi, tot încetișor, primarul.

- Și cu aceasta chiar am terminat, mai zise preotul Mihai. Domnii consilieri și domnul primar au de gospodărit o comună mare și au destule probleme de dezbătut.

- Domnule primar, vă rog din tot sufletul, să-mi dați și mie cuvântul. Refuzul de a mi se da cuvântul este de neînțeles. Vă rog insistent, vă rog frumos.

- Da, poftiți. Dar mai pe scurt. Așa cum a spus și părintele, avem multe probleme pe ordinea de zi.

- Vă mulțumesc. Ordinea de zi a început cu înființarea mănăstirii. În scrisoarea de răspuns, din partea primăriei către arhiepiscopie...

- Iar începeți?!, i se adresă preotul, uimit.

- Domnule primar, la întâlnirea anterioară, cu dumneavoastră și domnii consilieri, s-a convenit să se supună la vot, spre aprobare. Nimeni nu s-a opus. Primarul și preotul intrară și dâșii în pictura de cadru. Gheorghe Prăvale constată, în sinea sa, că vorbește singur, pentru sine. Dar continuă. Deci primăria nu mai donează nici terenul, nici lemnul. Dacă nu se donează, se face prin votul consilierilor. Consilierii sunt forul legislativ al unei primării. Dumnealor decid. Sau dacă se donează, tot prin votul domnilor consilieri. Acesta este cadrul legal. La vedere. Aceeași tăcere, imperturbabilă. La un timp, glăsu primarul.

- Domnule Gheorghe Prăvale, eu totdeauna am spus că nu mă opun construirii unei mănăstiri, aici, la noi, în Pestedeal. Să o facă Fundația Deceneu. Noi nu ne opunem. Are cont. Colectează banii. Fundația să facă un comitet de inițiativă. Dumneavoastră să fiți președintele comitetului.

- Foarte bine, domnule primar. Dar există o soluție și mai simplă. Așa e, cum înțeleg că spuneți dumneavoastră, într-un limbaj foarte ocolitor! De ce să vă complicați cu o fundație din București, când aveți aici Asociația proprietarilor de pădure?!

- Păi dâșii nu pot colecta bani, scăpă vorba primarul.

- De ce să nu poată, domnule primar? Proprietarii din Pestedeal adună bani să-și facă o mănăstire. Nici o problemă. Și dacă vreți să fie așa ceva, expres prevăzut în statut, e simplu. Chiar este o adunare generală, peste câteva zile. Se pune la vot o completare de două rânduri, pentru a fi adăugată la statut. Asociația își propune să adune bani pentru a construi o mănăstire în perimetrul comunei Pestedeal. Apoi se merge cu procesul verbal

la notariat și cele două rânduri devin un act adițional. Aceasta e procedura. Simplă, rapidă, legală. Și nu mai aveți nici un intermediar. Așa e, nu v-ați opus la ideea construirii mănăstirii. Iar din conducerea Asociației proprietarilor de pădure din comuna Pestedeal, fac parte domnii consilieri.

- Nu toți.

- Dar se află și domnul viceprimar. Iar președintele asociației este tot un domn consilier. Dar dacă nu aveți nimic împotriva, Fundația Deceneu nu se retrage.

- N-avem nimic împotriva. Să nu se retragă!

- Atunci, vă rog frumos, să se aleagă acum comitetul de inițiativă. Să fie în acest comitet și domni consilieri. Și domnul vice primar, doar lista cu propunerile pentru Comitetul de inițiativă am alcătuit-o împreună cu dumnealui și chiar dumneavoastră l-ați desemnat să fie în acest comitet. Ba mai mult, ați dorit să fie președintele acestui comitet.

- Nu mă opun. Totdeauna am spus că nu mă opun. Dimpotrivă .

- Atunci întrebați cine dorește să facă parte din comitet. Sau faceți o propunere. Iar nici o mișcare în pictura cadru. Nici un gest. În pictura cadru reintră și primarul.

- Dragii mei, teren, nu, lemn, nu, în comitetul de inițiativă, nu. Aveți dreptate, părinte Mihai. Ați știut precis că acest punct de pe ordinea de zi este epuizat. Și Gheorghe Prăvale se ridică, pentru a pleca. Își doază ieșire din sala de ședințe, pentru a mai spune ceva. Dacă nimeni nu este pentru, ci toți se opun, nici Fundația Deceneu nu poate trece peste decizia dumneavoastră. Ajunse la jumătatea distanței dintre masă și ușă. Se opri. Teren este, lemn este, balastru, nisip, piatră sunt. Și toate astea gratuite. Din pădurea Pestedealului. Din gârla Pestedealului. Fără să se plătească nici un ban pe ele. Și în vreo trei ani, fără grabă, lemnul ar fi tăiat și prelucrat, balastrul, nisipul și piatra cărate la fața locului. Și în contul Fundației Deceneu....

- Zece miliarde și nu ne ajung!, rosti, cu claritate, primarul. Dar eu nu mă opun.

- Și din contul Fundației Deceneu, pe măsura intrării unor sume, se vor cumpăra, progresiv, cimentul, fierul beton, tabla pentru acoperiș, cuiele. Sigur, ar urma o etapă grea. Ce spuneți, părinte protoiereu?

- V-a răspuns adineauri și domnul primar. Ce vreți, să începem ceva ce nu poate fi dus până la capăt?! Reprezintă episcopia în această zonă a județului și fără mine nu se face nimic! E clar, domnule Gheorghe Prăvale?!

- E clar. Nu se vrea. Și fără voință, nimic nu se poate face. Și oamenii sunt liberi să hotărască pentru cine vor să lucreze, pentru da, sau pentru nu.

- Lăsați, lăsați teologia, pentru oameni mai pricepuți, îi răsă preotul, în față. Am înțeles apropoul. Ca să nu spun că ne jigniți!

- Eu? Dar păcatul de a nu ne osteni pentru această mănăstire, va lovi și pe cei ce nu s-au născut. Ei vor fi tot la pământ, cum ați spus dumneavoastră, despre oamenii locului. Dar ideea mănăstirii a fost însământată. Și va rodi.

- Lăsați, domnule, lăsați, vociferă preotul.

Și Gheorghe Prăvale ieși din sală zicând tuturor bună ziua și toate cele bune. În curtea primăriei, se așeză pe niște bușteni, alături de alți săteni, veniți pentru diferite aprobări și probleme personale, care nu se mai terminau. Probabil se luase o pauză. Unii consilieri ieșiră pe culoar, alții în curte. În acea clipă intră pe poartă primăriei cuviosul Serafim. Coborâse din autobuz. Aflase de această ședință, prin telefon, de la Gheorghe Prăvale.

Dragi fii ai comunei, Bezdead, nepoți și strănepoți,

Aveam în sertar de mai multă vreme, un roman, căruia îi lipsea ceva. Parcă mă opera cineva și nu eram capabil să-l termin. Nu sosise timpul. Bunul Dumnezeu vă purta de grijă. Când am văzut în sufletul meu Mănăstirea din Bezdead, Oglinda Cerului, am fost dezlegat de neputința de a termina romanul și de a fi bun pentru tipar. Când și voi veți vedea cu ochii minții voastre, în sufletul vostru, în inima voastră, Mănăstirea din Bezdead, veți săvârși ceea ce noi nu am reușit. Pentru a învinge împotririile mai trebuia de străbătut o etapă și anume aceea a zidirii mănăstirii în sufletul bezdedenilor, iar acești bezdedeni sunteți voi. Voi veți reuși! Vă rog să nu vorbiți de rău pe e nimeni, pentru că nu există o mănăstire în Bezdead. Ați arăta cu mâna spre alții, dar de fapt acum sunteți voi la rândul vieții. În felul acesta veți descoperi ce înseamnă iertarea și vă veți bucura de roadele ei.

Construiți mănăstirea din inimă curată și iubitoare de Dumnezeu și de Neam, prin cuvintele voastre și va veni și timpul construirii ei din materialele de construcție.

Vom fi prezenți toți cei ce am trecut în lumea de dincolo, alături de voi cei din viața aceasta, la Sfințirea Mănăstirii.

Domnul și Maica Domnului!

Oglinda Cerului (Gheorghe Gavrilă Copil, Romane, teatru, studii, articole, www.noidacii.ro)

Societatea Culturală București-Chișinău

Fundația Deceneu,

O parte din activitățile din ultimii ani,

<http://www.noidacii.ro/Noi%20Dacii%20nr.17/SCBC%20SI%20FD.pdf>

Din cei precedenți,

Societatea Culturală București-Chișinău (Gheorghe Gavrilă Copil, Romane, teatru, studii, articole, www.noidacii.ro)

De azi

Cu Mihail Eminescu și Mihai Viteazu în Mitropolia Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului

[Ioan Arion, din satul Acriș, martir al Unirii](#)

[Tratatul "moșit" de Teodor Baconschi și Vladimir Filat](#)

[Să trăiești în lumea de dincolo, între marii iubitori de neam](#)